

انتخابات حکومت اسلامی و انتخابات آزاد، یا انقلاب و سرنگونی آن؟!

بهرام رحمانی

bahram.rehmani@gmail.com

در حالی که بحران های اقتصادی، سیاسی و اجتماعی سراسر جامعه ایران را فراگرفته است؛ در حالی که اکثریت مردم ایران برای سرنگونی این حکومت جهل و جنایت و ترور روزشماری می کنند؛ در حالی که محاصره اقتصادی و گرانی و تورم و بی کاری برای مردم کمرشکن شده است؛ در حالی که تبلیغات جنگی و احتمال حملات هوایی و موشکی هم چنان بر بالای سر جامعه ایران سایه شومی انداخته است؛ در حالی که حکومت اسلامی در داخل کشور و هم سطح جهانی منزوی ترین دوره خود را سپری می کند؛ در حالی که حکومت اسلامی مانورهای نظامی پی در پی برگزار می کند و برای زهر چشم گرفتن از مردم و به زعم خودش برای جلوگیری از اعتصابات کارگری و اعتراضات مردمی، تهدید و شکنجه و اعدام را تشدید کرده است؛ در حالی که سانسور و اختناق غوغا می کند؛ در حالی که حتی خودی های دیروزی حکومت اسلامی نیز به این نمایش انتخاباتی حکومت شان پشت کرده اند؛ نمایش انتخاباتی چه معنی دارد؟ و قرار است پس از این نمایش، چه تحولی در جامعه ایران و روابط آن با سطح بین المللی پدید آید؟ قرار است کدام قوانین ضدانسانی در مجلس آینده به نفع مردم تغییر کند؟ تا مردم و یا بخشی از آن در این نمایش انتخاباتی تکراری شرکت کنند؟ قرار است با شرکت در این انتخابات، کدام معضلات جمعی و فردی در جامعه ایران حل و فصل شود؟ و ده ها سوال جواب دیگر...

سوالاتی از این دست که بیش از سه دهه است نه تنها جواب نگرفته اند، بلکه روی هم انباشته شده اند، قطعا بعد از این نیز با همان ابزارها و حاکمیت هرگز جواب نخواهند گرفت!

اما شرکت در این نمایش انتخاباتی یک حسن بزرگ برای حکومت اسلامی دارد و آن هم نشان دادن اعتبار به حکومتی است که به ابتدایی ترین حقوق فردی و جمعی نه تنها اهمیتی نمی دهد، بلکه تهدید و دستگیری و شکنجه و اعدام انسان ها برای آن از بدیهیات است. حکومت اسلامی، نه به محیط زیست و زندگی انسان، نه به حقوق کودکان، نه به حقوق زنان، نه به حقوق اقلیت های ملی و حتی مذهبی، نه تنها به معضلات و مشکلات جوانان، نه به اشتغال و تامین زندگی مردم، نه به حقوق پانزدهستگان و غیره کم ترین اهمیتی نمی دهد. بنابراین، هر انسانی که به خودش و هم نوعانش احترام می گذارد در چنین نمایشی شرکت نمی کند.

عرصه بر حکومت اسلامی به حدی تنگ شده است که اکنون حتی گروه های مختلف اصلاح طلبان حکومتی نیز اعلام کرده اند که در انتخابات ۱۲ اسفند ۹۰ شرکت نمی کنند. در طول تاریخ ۳۳ ساله حکومت اسلامی، این نخستین بار است که انتخابات مجلس بدون حضور اصلاح طلبان، که تا چند سال پیش بخشی از ساختار قدرت و حاکمیت در ایران بودند و هنوز هم هستند، برگزار می شود.

سازمان عفو بین الملل، در تازه ترین گزارش خود از افزایش سرکوب مخالفان در ایران در طی یک سال گذشته انتقاد کرده و می گوید با نزدیک شدن انتخابات مجلس این سرکوب ها به ویژه در عرصه اینترنتی شدت بیشتری یافته است.

سازمان عفو بین الملل، در بیانیه ای بدین مناسبت می گوید ایجاد گروه های کاربران اینترنتی در شبکه های اجتماعی، همکاری با نهادهای بشردوستانه و یا هرگونه تلاش برای اعتراض به وضعیت موجود در ایران می تواند به زندانی شدن افراد منجر گردد.

سازمان عفو بین الملل می افزاید در ماه های اخیر شمار زیادی از وکلای مدافع، دانش جویان، روزنامه نگاران، فعالان حقوق بشر، سینماگران و افراد وابسته به اقلیت های مذهبی و نژادی در ایران بازداشت شده اند.

البته در گزارش های سازمان های بین المللی از جمله عفو بین الملل، کم تر به دستگیری و زندان و شکنجه کارگران اشاره نمی شود. گزارش سازمان عفو بین الملل یادآوری می کند که شمار اعدام ها در ملاء عام در ایران در سال ۲۰۱۱ نسبت به سال های پیش چهار بار افزایش یافته است و به همین دلیل جامعه جهانی نباید همه اقداماتش را فقط روی پرونده هسته ای ایران متمرکز کند.

سران و مقامات حکومت اسلامی، به یاره گویی و تناقض گویی افتاده اند که از یک سو برخی در رابطه با نمایش انتخابات مجلس، پیشاپیش از حضور گسترده مردم در این نمایش خبر می دهند و از سوی دیگر، مرد مرا تهدید می کنند که در روز انتخابات و یا پس از اعلام نتایج آن، کسی دست از پا خطا نکند.

علی سعیدی، نماینده خامنه ای در سپاه پاسداران، اعلام کرده است: «امام نفرموده سپاه وارد مسائل سیاسی نشود.» به عقیده او: «اگر افراد یا گروه هایی موضعی را اعلام کنند که مواضع شان مطابق مواضع سپاه است، اشکال خاصی ندارد و ما اصلا این را دوست داریم، زیرا بسیج و سپاه می خواهند مردم را با مواضع انقلاب همراه کنند.» در حالی خمینی، مخالف ورود سپاه به عرصه سیاست بود.

سعیدی، با تاکید بر این که «نیروهای مسلح با تخصص های نظامی می توانند با حضور در مجلس، موضع یری منسجمی در قبال تصمیمات داشته باشند»، گفته است: «حضور اعضای سپاه در انتخابات و مجلس به نوعی پاسداری از سنگر انقلاب خواهد بود.»

همین موضع نیز نشان می دهد که این انتخابات بر خلاف انتخابات قبلی که تعدادی از سپاه و بسیج وارد انتهایات می شدند این بار به توصیه رهبر این ارگان های سرکوب وارد این نمایش شده اند تا مجلس نیز به طور یک دست هم چون دولت نهم و دهم احمدی نژاد، از فرماندهان سپاه و بسیج و اطلاعات باشند.

سرلشکر محمد علی جعفری، فرمانده کل سپاه پاسداران، در زمان ثبت نام کاندیداها، با هشدار نسبت به این که یکی از تلاش های دشمن «قطعا احیای آشوب ها و اعتراضات اجتماعی با دستاویز قرار دادن انتخابات مجلس است»، مدعی شد که «اخبار و اطلاعاتی» دارد که نشان می دهد دشمنان برای این کار طرح هایی را آماده کرده اند.

به گفته فرمانده سپاه پاسداران، این نیروی نظامی در صدد است که از تکرار وقایع دوره اصلاح طلبان در جریان انتخابات مجلس نهم جلوگیری کند.

تاکید بر اهمیت نقش آفرینی سپاه پاسداران در انتخابات تا به آن جا گسترش یافت که علی سعیدی نماینده ولی فقیه در سپاه به صراحت بر لزوم «توجه شهروندان» برای انتخاب «فرد اصلاح» تاکید کرد.

او با ذکر این که مجلس آینده باید در جهت «تقویت رهبری» عمل کند، نهمین دوره انتخابات مجلس شورای اسلامی مهم تر از سایر دوره ها دانست و گفت: «در پای صندوق های رای باید آثار «شعار ما اهل کوفه نیستیم، علی تنها بماند» را هرچه بیش تر مشاهده کنیم.»

سعیدی پیش از این گفته بود که «از هیچ گروه و شخص و حزبی» حمایت نمی کند، اما سپاه پاسداران اصول، مبنای و مواضع ثابتی دارد که بر «محوریت رهبری» است.

یدالله جوانی، مشاور نماینده ولی فقیه در سپاه نیز آرزو کرده که نتیجه آرای مردم در انتخابات اسفند ماه، «حضور افراد ولایی» در مجلس باشد.

او گفت که سپاه «بازوی رهبری» است و با توجه به «گسترده‌گی سپاه پاسداران انقلاب اسلامی و اتصال بسیج به آن» دیگر تنها بازوی مسلح و توانمند رهبری نیست، بلکه به عنوان «بازوی غیر مسلح» رهبری نیز محسوب می‌شود. تمام این اظهارات در شرایطی مطرح شده که محسن کاظمینی، فرمانده سپاه حضرت محمد رسول الله، که به تازگی جایگزین حسین همدانی شده است، از آمادگی این سپاه برای مقابله با «هرگونه ناامنی در انتخابات آتی» خبر داده است. محسن کاظمینی، فرمانده سپاه تهران، از آمادگی این سپاه برای مقابله با «هرگونه ناامنی در انتخابات آتی» خبر داده و وعده داده است که «همکارانش به این مأموریت به خوبی پاسخ خواهند داد.»

کاظمینی اعلام کرده است که سپاه محمد رسول الله به این مأموریت «به خوبی پاسخ خواهد داد.» سپاه محمد رسول الله، مسئولیت امنیت تهران را به عهده دارد.

تمام این اظهارات امنیتی، ترس و هراس سران و مقامات حکومت اسلامی را از این که مردم این انتخابات را بهانه کنند و به خیابان ها بریزند و دست به اعتراض بزنند را به نمایش می گذارد.

در واقع این همه بند و بست و چماق‌داری برای تعیین اوباشانی است که قرار است نهمین مجلس ارتجاع اسلامی را تشکیل دهند. نام این نمایش مضحکه را نیز انتخابات گذاشته اند. انتخاباتی که در آن مردم کوچک ترین حق انتخابی ندارند. کشوری که در آن احزاب مخالف و رسانه های مستقل اجازه فعالیت ندارند. در مملکتی که آزادی کاندیدشدن وجود ندارد و در این سی و سه صدها هزار نفر را شکنجه و یا کشته اند و کل جامعه را به اسارت گرفته اند تا سر کار بمانند. حتی نیمی از خودشان، از «خودی» ترین هایشان که در طول این سه دهه بارها به عنوان سردمدار سانسور و اختناق اسلامی امتحان شان را پس داده اند، اجازه کاندید شدن ندارند. گذاشتن نام انتخابات بر این نمایش پوچ و بی معنی اهانت به رای و به شعور مردم است. مردم ایران انتخاب شان را کرده اند. کلیت حکومت اسلامی باید برود.

به این ترتیب، شرکت در چنین نمایش انتخاباتی از نظر سیاسی و اجتماعی فاقد هرگونه ارزش و اعتبار است. نباید در رای گیری شرکت کرد، اما نباید بی تفاوت ماند. تا آن جا و در هر سطحی که مقدور است دوره به اصطلاح مبارزه انتخاباتی جناح های حکومت و پس از آن را باید به صحنه گسترده ترین اعتراضات مردم علیه کل حکومت و همه جناح هایش تبدیل کرد. باشد. می توان محاسبات و بند و بست های حکومت را به نفع مردم و به نفع گشایش فضای سیاسی بر هم زد. می توان شکاف درونی ارتجاع اسلامی را عمیق تر کرد و تناسب قوای بسیار مساعدتری را به نفع مردم و امر آزادی سیاسی و اجتماعی و فرهنگی به وجود آورد. باید از تناقضات و کشمکش های فزاینده درون حکومت و جناح های آن در دوره نمایش انتخابات برای گسترش مبارزه و اعتراض مستقل خویش فعالانه استفاده کرد.

اکنون این انتخابات مجلس، به مهم ترین مساله سیاسی برای حکومت اسلامی و جناح حاکم اصول گرا به ویژه خامنه ای بدل شده است. دعوای جناح ها در آستانه این انتخابات به شدت بالا گرفته است، و تلاش های سران حکومت اسلامی برای کاهش این اختلافات و یا جمع کردن آن از جلوی صحنه و راندن آن به پشت پرده نتیجه چندان نداده است. در چنین فضایی از نظر حکومت این انتخابات حکم یک «آزمایش مهم تاریخی» را دارد.

از نظر مردم، شرکت در این انتخابات، یعنی شرکت در رای گیری، پوچ و بی معناست. نه فقط رای شان برای بهبود زندگی شان تاثیری ندارد. بیهوده است، بلکه حتی انتخاب بین بد و بدتر هم نیست، انتخاب یک مشت چماق‌دار و آدم کش است.

کسانی که تا دیروز در داخل و خارج کشور به مردم توصیه می کردند به جناح اصلاح طلب حکومت رای بدهند، امسال این جناح به کلی از صحنه انتخابات منع شده و جرات شرکت نداشته است طرفداران آن در داخل و خارج کشور برای اولین بار، این انتخابات را با اما و اگر و با توجیه «انتخابات آزاد» با شرمندگی تحریم کرده اند.

واقعیت این است که تاکنون هیچ کدام از انتخابات حکومت اسلامی، کوچک ترین بهبودی در زیست و زندگی اکثریت مردم ایران پدید نیاورده اند و فقط برای تقسیم قدرت و ثروت در درون جناح های حاکمیت بوده است. بنابراین، چنین انتخاباتی توهین آشکار به رای مردم است. کسی که به رای خود احترام قائل است به صندوق های رای نزدیک نمی شود و فراتر از آن، تلاش می کند حق خود را در جامعه مطرح کند و حرف مستقل خود را بزند و کلیت حکومت را زیر سوال ببرد. روز انتخابات مردم با عدم شرکت در رای گیری قاتلان و آدم کشان و باندهای تبه کار و مافیایی دست به اعتراض عمومی بزنند و حق خود طلب کنند. مردم باید از موضع مستقل خود علیه حکومت به میدان بیایند.

در چنین شرایطی، نه انتخابات حکومت اسلامی، نه انتهای آزادی که لیبرال ها، سبزهای اسلامی، جمهوری خواهان، طیف توده ای - اکثریتی و جناح هایی از سلطنت طلبان مطرح می کنند، که نتایج آن نجات حکومت اسلامی و بقای آن است. اما برای کارگران و اکثریت مردم ایران، این حکومت باید با قدرت مردمی از بین برود تا در فضایی آرام و بدون فشار و خشونت مردم حکومت دل خواه آزاد، برابر، عادلانه، مرفه و انسانی خود را تعیین کنند.